läksid wiis aastat nagu lendes edasi. Kaup jooksis ja köik muud körwalised ettewõtmised olid niisammati hea järje peal. Ja kuidas see köik tuli? Seda köik tegi Mihkli lahke ümberkäimine inimestega, keda ta hästi äratunda mõistis, tema auus meel, hea tahtmine, kindel meel ja truuwus ammetis, nagu kaa osawus ja hoolus. Pealegi ei raatsinud ta mitte üht silmapilku tööta seista ja kui ühel pääwal aega oli wiitnud, pani seda kirja, nagu önsa Lutheruse sõber Melanchthon seda tegi, et teisel pääwal jälle tasuda, mis tegematta jäi. Iggamees tahtis aina Kotti Mihkli juures osta, seal sai ikka õige mõeduga, et küll enamiste alwemalt ja sagedaste kaa midagit kauba peale. Ikka oli Mihklil wäike nali kääpärast ja mõistis alati asju sedamoodi toimetada, et igaühel sest hea meel oli. Mihkli wara kaswis sell kombel silmnähtawalt ja ta arwas sellepärast kasuliku olewad, suuremat kauplust oma peale wõtta. Ta hüüris suurema poe, wõttis nooremat wenda, 14 aastase Hindreku kaa weel linna ja nõnda õe ja wennaga ühes wõtsid kolmekesi tegewad olla. Tööd oli neil küllalt. Sest peale poe oli Mihkel Hoolas oma peale weel teist kauplust wõtnud, nagu linadega, puudega ja ajawilja müümist. Kaa wanemad olid end wiimaks linna asunud ja nende ülewaatmise alla andis ta aedasi,

nii hästi linnas, kui kaa mõisade juures, kellest temale õunte ja marjade kauplemisega suur kasu tuli.

Nüüd oli Mihkel Hoola kaup õiete käimas. Igal pool tuldi temale ustawusega wastu ja sellepärast ta julges kaa oma ettewõtmisi wõimalikult laiendada. Et ta juba mõnda aega kaupade edasisaatmist toimetas, siis juhtus ta pealinnas üsna poolteist kogematta ühe kunturi oma kätte saama ja nüüd oli tema ettewõtmine õiete õitsemas. Ta oli sedamoodi raske töö, hooluse ja ustawusega ja et ta ikka wähäm wälja andis, kui sisse wõttis, oma wara hästi mõistis suuremaks teha, rikkamaks ja suurema auu pärilisseks saanud, kui oleks julgend arwata. Ei unesgi ei olnud temale see mõte tulnud, nii kaugele järje peale saada, kui ta nüüd oli. Aga see tuli köik sest, et tema köige oma osawuse ja usinuse juures ikka Jumalat meeles pidas ja Sellele üksi aun andis, kes köige asja tegija on. Ta kartis Jummalat, nagu Joosep seda tegi ja ei saanud oma õnne põlwes mitte uhkeks, waid jäi alandlikuks ja armulikuks, kuni oma surmani. Ja tihti näitas ta oma sõbradele need pastled, millega ta kui waene poisike linna patsinud ja hoidis neid ülewal, kui üht kallist mälestust ja tunnistust Jumaliku armust ja heldusest.
